

Xavier Dur

El segell de Hwang

Del cas Woo Suk Hwang, el científic coreà que va falsificar dades sobre la recerca en cèl·lules mare humanes, se'n parlarà molt i durant molt de temps, perquè dóna molt de si i permet reflexionar sobre molts temes. Un seria el perjudici creat en aquest camp de treball. Tot i que l'engany del científic coreà no hauria d'afectar els avenços realitzats per nombrosos investigadors honrats, és possible que durant cert temps es prenguin amb molta recança els anuncis de troballes en clonatge terapèutic i aplicació de cèl·lules mare. I essent un camp on per raons ideològiques sovint es pretenen posar barreres, el cas Hwang pot introduir nous obstacles a l'avenç en una línia tan prometedora.

Però Hwang –i molts mitjans– han contribuït a crear falses esperances. Hi ha una imatge que no em consta que s'hagi divulgat gaire. Es tracta dels segells que el servei postal de Corea del Sud va emetre en honor de Hwang el 2005. L'objectiu era commemorar l'assoliment, per primer cop, de cèl·lules mare humanes a partir d'embrions clonats, allò que ara sabem que Hwang no va aconseguir. A la part esquerra hi ha una imatge vista moltes vegades: una agulla finíssima penetra en un òvul humà. Però la imatge preocupant està a la part dreta. Hi ha una seqüència de la silueta d'un home que, successivament, està en cadira de rodes, intenta aixecar-se, corre, salta i, finalment, s'abraça a la figura d'una dona. Aquest seria un dels grans

èxits que la recerca en cèl·lules mare podria assolir: fer que persones paraplàgiques poguessin tornar a caminar pel soles.

Encara que Hwang hagués aconseguit realment allò que anunciava, aquest èxit encara estaria una mica lluny. Això significa que s'hagi d'amagar què mitjà o llarg termini això serà possible. Però, de quina manera es mostrarà? Commemorar el primer clonatge d'embrions humans per obtenir cèl·lules mare humanes amb el miraculós salt des de la cadira de rodes és anar massa de pressa. Es podia haver esperat un temps a celebrar el presumpte avenç científic, però, sobretot, es podia haver il·lustrat de manera menys explosiva. Passaran encara uns anys perquè les cèl·lules mare s'utilitzin de manera més o menys àmplia per curar algunes malalties. I potser les lesions medul·lares espinals no estaran entre les aplicacions més immediates. Però juntament amb l'orgull nacional del Govern coreà es fa palesa la necessitat de magnificar les possibilitats d'aquests descobriments. Els segells coreans no solament il·lustraven el descobriment, sinó que quedat absolutament anul·lats per descobrir-se el frau, sinó que, fins i tot sense aquest engany, serien una mostra d'exageració imprudent. I potser aquí tenim una de les raons per les quals apareixen casos com aquest. No sabem què va passar cap del coreà sobre les possibilitats –gens remotes– que el frau es cobri i sobre què passaria després.

Però potser aquesta fama tan sobtada i hiperbòlica explica les ganes de dedicar tantes hores a preparar l'engany. Les ambicions personals han fet avançar la ciència i beneficiar la humanitat. Però quan la lloa surt de mare, la temptació de fer qualsevol cosa pot ser més forta. Ja no es tracta només de publicar molt i de sortir als mitjans per obtenir recursos per seguir investigant. Si es pot arribar a gaudir d'aquest culte personal, investigadors amb certa vàlua científica però nul·l nivell ètic poden ser capaços de qualsevol cosa a marge del mal que causin a la ciència i als milions de persones que esperen amb ànsia els avenços que poden millorar la seva qualitat de vida.

“Passaran encara uns anys perquè les cèl·lules mare s'utilitzin de manera més o menys àmplia per curar algunes malalties. I potser les lesions de medul·la espinal no estaran entre les aplicacions més immediates. Però juntament amb l'orgull nacional del Govern coreà, es fa palesa la necessitat de magnificar les possibles aplicacions d'aquests descobriments”